

Lov nr. 87 af 21. april 1914 om embedslægevæsenets ordning med senere ændringer.

I. Organisationen.

§ 1. Landet deles i amtslægekredse, så vidt muligt¹⁾ svarende til amtsrådskredsene; disse inddeles igen i lægekredse, så vidt muligt svarende til en eller flere retskredse.

I hver kreds ansættes en af Kongen udnævnt kredslæge.

Kredsens antal og område fastsættes ved kgl. anordning; deres antal må ialt ikke være større end 70, dog at dette tal kan overskrides, indtil det efterhånden bliver muligt at bringe kredsens antal ned til det foranævnte tal.¹⁾

Inden for hvert amt er den kredslæge, der har bopæl i samme by som amtmanden tillige amtslæge, såfremt der i det pågældende amt ansættes en amtslæge.¹⁾ Er der flere kredslæger, der har bopæl i den pågældende by, bliver afgørelsen af, til hvilket af embederne stillingen som amtslæge skal henlægges, at træffe samtidig med og på samme måde som kredsinddelingen. I de amtsråds-kredse, hvor ingen amtmand bor, bestemmer indenrigsministeren, hvor amtslægen skal have bopæl. Ligeledes bestemmes det af indenrigsministeren, hvor kredslægerne skal have bopæl.

For Københavns vedkommende har det dog indtil videre sit forblivende ved den nuværende ordning.

§ 2. Der indføres en særlig prøve for embedslæger. Forslag til regler for denne udarbejdes af det lægevidenskabelige fakultet og sundhedsstyrelsen og indsendes til ministeren for kirke- og undervisningsvæsenet, der efter stedfunden forhandling med indenrigsministeren foranlediger udfærdiget kongelig anordning om prøven.

Fra et tidspunkt, der fastsættes af indenrigsministeren, kan der som embedslæge — og ligeledes som stadslæge i København — kun ansættes læger, der har bestået denne prøve. Efter udgangen af 1925 kan ingen,

der ikke har aflagt prøven, beklæde stillingen som embedslæge. Ministeren bemyndiges dog til at lade de nuværende embedslæger, som ikke før udgangen af 1925 har aflagt prøven, forblive i deres stillinger på betingelse af, at de inden udgangen af 1926 aflægger en lignende prøve som den, der i 1916 blev aflagt af et antal tidligere distriktslæger, der blev ansat som embedslæger.¹⁾

§ 3. Amtslægerne og kredslægerne står, for så vidt deres embede angår, under sundhedsstyrelsen og er forpligtede til at udføre de syn og afgive de erklæringer, som denne måtte begære; de udgør mellemløbet mellem sundhedsstyrelsen og læger, tandlæger, apotekere, jordemødre, de til begrænset lægegerning bemyndigede personer, eventuelt sygeplejere, massører og lignende.

II. Virksomhedsområdet.

§ 4. Amtslægen er amtmandens og vedkommende amtsråds sagkyndige rådgiver og skal som sådan høres i alle amtet eller amtsrådet vedrørende sager, der skønnes at kræve lægekyndig indsigt, derunder indbefattet sager om beskikkelse af distrikts- og reservejordemødre og valg af jordemoderlever. Han skal²⁾ have lejlighed til at udtale sig om planer til opførelse af og ombygningen af skolebygninger.

Han er medlem af oversundhedskommissionen, danner i alle embedsforhold et mellemlid mellem amtets øvrige kredslæger og sundhedsstyrelsen og fører overtilsynet med samtlige i §§ 5-12 omhandlede forhold i overensstemmelse med en instruks, der udfærdiges af indenrigsministeren. Han afholder de befalede jordemoderkonferencer.

Han samler og bearbejder efter sundhedsstyrelsens bestemmelse det amtet vedrørende, fra kredslægerne modtagne statistiske materiale.

¹⁾ Som ændret ved lov nr. 313 af 23. december 1925.

²⁾ Som ændret ved lov nr. 72. af 14. marts 1934, § 31.